

очи. Следъ това плесна съ ржце. Двамата му тѣлохрани-
тели влѣзоха. Той посочи къмъ Добромира.

— Изведете го — рече съ хладенъ и спокоенъ гласъ.
— Ако болярътъ Добромиръ милѣе за живота си — утре
ще напусне предѣлитъ на България.

И продължи да се разхожда.

Бледенъ отъ гнѣвъ, съ дръзки проклетия, Добромиръ
напусна приемната. Следъ него излѣзоха властельтъ Георги
съ боляра Матей.

Останалитѣ мълчаха и чакаха изтрѣпнали. Най-после
Асѣнъ застана и ги изгледа. Въ очитѣ му, които бѣха ста-
нали малки и крѣгли като на змия, блещукаха зловещи
пламъчета.

— Нима мислите — каза той — че азъ ще взема ре-
шенията си подъ болярски заплахи и насилия? Ако азъ не
се увѣря, че това, което трѣбва да сторя, е справедливо и
необходимо, какъ можете да вѣрвате, че съ закани ще ме
принудите да направя нѣщо, което не искамъ? — и Асѣнъ
се изсмѣ. — Изглежда, че твърде малко сте ме познавали!
Но азъ знамъ твърде добре тайнитѣ ви вѣжделения . . .
Почти всѣки отъ васъ, ако му предложеха царски вѣнецъ,
за да не сключва съюзъ съ Фридрихъ — щѣше да приеме!
Да, да. Не се вжсете, не се оправдавайте . . . Сърдцата ви
лежатъ въ дланѣта ми . . . Малко да ви отпусна и всич-
ката ни борба отъ петъ години насамъ ще отиде на ха-
лостъ! Обзалагамъ се, че за власть сте способни дори да
извикате на помощъ и ромейтъ . . . Защо бѣше мощна Бъл-
гария при Симеона — Богъ да успокои благочестивата му
душа — не знаете ли? Единъ истински мжжъ държеше въ
здравия си юмрукъ всички вжзли на държавнитѣ работи.
Защо следъ смъртъта му ромейтъ отказаха да плащатъ на
българитѣ данъкъ? Подушиха хитритѣ лисици, че заедно
съ великия човѣкъ си е отишло и величието на България.
Защото такива като васъ предадоха Преславъ и Охридъ на
ромейтъ, за пари, за жени и почести. Колцина сж тия като
Ивацъ, Николица и Кракра? Нека златозарната имъ па-
метъ ви свѣти като денница срѣдъ премеждията и изку-
шенията на лукавия. Не мога да се оплача. Имамъ храбри,